

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13360/2024
08.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Зорице Булајић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., као правног следбеника покојног ББ, бившег из ..., коју заступа Борисав Косанић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., коју заступа Весна Илић адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 439/24 од 22.02.2024. године, у седници одржаној 08.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 439/24 од 22.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 439/24 од 22.02.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу Судска јединица у Тополи П 155/21 од 05.11.2021. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца ВВ, којим је тражено да се утврди ништавост одредбе члана 1. и члана 4. Уговора о деоби Ов. 1537/57 од 11.11.1957. године, а по основу уписа кп.бр. у ЗКУЛ .. КО ... и по основу члана 22. и члана 94. став 1. Закона о ванпарничном поступку, члана 84. Закона о земљишним књигама, члана 175. и члана 176. Правилника за вођење земљишних књига и члана 19. и члана 31-33. став 2. Закона о унутрашњем уређењу, оснивању и исправљању земљишних књига, за период важења ових прописа. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој накнади парничне трошкове у износу од 47.450,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 439/24 од 22.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца ББ и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу – Судска јединица у Тополи П 155/21 од 05.11.2021. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, на основу пуномоћја издатог адвокату Бориславу Косанићу из ..., ревизију је поднела АА, ћерка ББ преминулог дана ...2023. године. Ревизија је поднета због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ЗПП.

Тужена је доставила свој одговор на тужилину ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 2. ЗПП оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Тужила уз ревизију није приложила судске одлуке које би поткрепиле потребу уједначавања судске праксе или указале на битно различито поступање судова у сличној чињеничној и правној ситуацији каква је конкретна, па није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева не одступају од постојеће судске праксе у тумачењу и примени материјалног права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени наведених законских одредби, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 33. став 2. ЗПП прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Тужба у овој парници поднета је 02.03.2021. године. Вредност предмета спора је 100.000,00 динара.

Како вредност предмета спора у овој парници очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра, то је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Весна Станковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић